

Kniha Daniel — číslo čtyřicet čtyři

Odhalení ztracených základů: Prorocké pravdy Williama Millera a poslední dny adventismu

Jeff Pippenger

2024-01-08

Základní pravdy Williama Millera byly v průběhu čtyř generací adventismu zakryty. Obnova těchto základních pravd je vyložena v jeho druhém snu a v Bibli i v Duchu prorockém je opakovaně označena jako dílo, které má Boží lid posledních dnů vykonat. Millerův sen ukazuje, že když muž s kartáčem na smetí obnoví klenoty, budou zářit desetkrát jasněji než slunce.

Millerův rámec vycházel z rozpoznání dvou zpustošujících mocností, pohanství následovaného papežstvím, a svědectví apoštola Pavla ve druhé kapitole listu Tesalonickým poskytl Millerovi kotvu pro jeho rámec. Pavel zde ukazuje, že pohanský Řím zadržoval papežství od toho, aby povstalo k moci, dokud nebyl pohanský Řím odstraněn. Ve 2. Tesalonickým Pavel rovněž poskytl kotvu pro rámec Future for America, když označil, že „člověk hříchu“ v této kapitole je také představen jako král, který se povyšuje, v Danielovi, kapitole jedenácté, verši třicátém šestém.

Je nezbytné pochopit, že vzrůst poznání v hnutí prvního i třetího anděla byl přímo spojen s Pavlovým svědectvím ve druhé kapitole Tesalonickým. V době konce roku 1798, a také v roce 1989, byla kniha Daniel odpečetěna, čímž byl zahájen třístupňový proces zkoušky. Tento proces zkoušky vždy vytváří dvě třídy ctitelů v dějinách, v nichž je kniha Daniel odpečetěna. Je nezbytné chápat Pavlovy spisy ve spojitosti se vzrůstem poznání v době konce, neboť právě v této kapitole Pavel varuje, že ti, kteří nepřijmou „lásku k pravdě“, obdrží od Boha mocné blouznění. Toto mocné blouznění je tím, co přichází na bezbožné v dvanácté kapitole knihy Daniel, kteří odmítají vzrůst poznání. V obou těchto dějinách se toto mocné blouznění nejbezprostředněji vztahuje k adventismu.

„Ten, který vidí pod povrch, který čte srdce všech lidí, říká o těch, jimž bylo dáno veliké světlo: ‚Nejsou zarmoucení ani užaslí nad svým mravním a duchovním stavem.‘ Ano, zvolili si své vlastní cesty a jejich duše má zalíbení ve svých ohavnostech. I já vyvolím jejich bludy a uvedu na ně to, čeho se obávají; protože když jsem volal, nikdo neodpověděl; když jsem mluvil, neslyšeli; ale činili zlé před Mým očima a zvolili to, v čem jsem neměl zalíbení.‘ „Bůh jim pošle mocné blouznění, aby uvěřili lži,“ protože nepřijali lásku k pravdě, aby mohli být spaseni, „nýbrž našli zalíbení v nepravosti.“ Izajáš 66,3.4; 2 Tesalonickým 2,11.10.12.

„Nebeský Učitel se tázal: ‚Jaký silnější klam může oklamat mysl než předstírání, že stavíte na správném základě a že Bůh přijímá vaše skutky, zatímco ve skutečnosti mnohé věci vykonáváte podle zásad světské prozíravosti a hřešíte proti Jehovovi? Ach, je to veliký podvod, okouzující klam, který se zmocňuje mysli, když lidé, kteří kdysi poznali pravdu, zaměňují formu zbožnosti za jejího ducha a moc; když se domnívají, že jsou bohatí, rozmohli se v statcích a nic nepotřebují, zatímco ve skutečnosti potřebují všechno.““

„Bůh se nezměnil vůči svým věrným služebníkům, kteří zachovávají svá roucha neposkvřněná. Mnozí však volají: ‚Pokoj a bezpečnost,‘ zatímco na ně přichází náhlá záhuba. Nebude-li důkladné pokání, neponíží-li lidé svá srdce vyznáním a nepřijmou-li pravdu tak, jak je v Ježíši, nikdy nevejdou do nebe. Až v našich řadách nastane očistění, nebudeme již nadále odpočívat v pohodlí a chlubit se tím, že jsme bohatí, rozmnožení statky a nic nepotřebujeme.“

„Kdo může pravdivě říci: ‚Naše zlato je přetaveno v ohni; naše roucha jsou neposkvřněna světem‘? Viděla jsem, jak náš Učitel ukazoval na roucha takzvané spravedlnosti. Svlékl je a odhalil poskvřnu pod nimi. Potom mi řekl: ‚Což nevidíš, jak domýšlivě zakryli svou poskvřnu a zkaženost charakteru? ‚Jak se stalo věrné město nevěstkou!‘ Dům mého Otce se stal domem kupčení, místem, odkud se vzdálila Boží přítomnost i sláva! Z této příčiny je tu slabost a chybí síla.“ Testimonies, svazek 8, 249, 250.

Adventismus byl „věrným městem“, když v roce 1844 hlásal Půlnoční volání. Roku 1863 započal proces zavrhování „základů“, které byly položeny prostřednictvím služby Williama Millera. Když začali odkládat stranou základní pravdy a tím je překrývat padělanými klenoty a mincemi, budovali nový základ. Ti, kteří tuto práci započali, vykonali a pokračují v ní, jsou ve spisech Ducha proroctví představeni jako „ti, kdo měli veliké světlo“.

„Velké světlo“, které kdysi měli, bylo v Millerově snu znázorněno jako drahokamy ve schránce, které Miller položil na stůl uprostřed svého pokoje a které zářily jasněji než „slunce“. V právě citovaném úryvku sestra Whiteová označuje „ty, kdo měli velké světlo“, avšak „zvolili si své vlastní cesty“.

V roce 1863 si zvolili novou cestu. Říká, že je to „podmanivý klam, který se zmocňuje mysli, když lidé, kteří kdysi poznali pravdu, zaměňují formu zbožnosti za jejího ducha a moc; když se domnívají, že jsou bohatí, rozmnožení statky a nic nepotřebují, zatímco ve skutečnosti potřebují všechno.“

Ona označuje laodicejský stav, o němž ona i její manžel určili, že nastal v roce 1856. Poté byli po sedm let zkoušeni, avšak v roce 1863 ve zkoušce neobstáli a začali budovat falešný základ, jenž přivádí silný klam z Pavlova výstražného poselství v Tesalonickém. Pavlovo varování v Tesalonickém je kotvou jak pro hnutí na počátku, tak i na konci adventismu a dokonale souzní s Millerovým snem, který se vztahuje jak k počátku, tak ke konci adventismu. Jeho sen ukazuje, že až bude dílo obnovení původních klenotů pravdy dokončeno, budou tyto pravdy zářit desetkrát jasněji, než zářily poprvé při Půlnočním volání na počátku adventismu. Jak to, že Millerovo porozumění nyní září jasněji než tehdy, když pravdu poprvé rozpoznal?

Na dvou posvátných tabulích z druhé kapitoly Abakuka je znázorněno několik pravd. Tyto pravdy byly v Millerově snu představeny jako klenoty, které budou nakonec v posledních dnech, těsně před Půlnočním voláním, navraceny. Padělané klenoty, které jsou v Millerově snu vynášeny oknem, představují jak falešná učení, jež byla vnesena do adventismu, aby vytvořila falešný základ a zároveň skryla pravý základ, tak také ty, kteří se odmítají vzdát falešných učení tvořících falešný základ. „Každodenní“ bylo kotvou rámce pravdy Williama Millera, který ustavil původní základ, a v posledních dnech „každodenní“ symbolizuje nejen pohanství, jak Miller správně rozpoznal, ale

je také symbolem vzpoury, jež vytvořila falešný základ.

Bible, Duch prorocství i dějiny všechny dosvědčují, že volání hodiny soudu v letech 1798 až 1844 bylo zvěstováním poselství objeveného a předloženého Williamem Millerem. Proto se toto hnutí nazývá milleritské hnutí. Logicky vzato, odmítnout toto hnutí znamená odmítnout světlo, které bylo dáno v roce 1798 a které Daniel označil za rozmnožení poznání.

Izajáš hovoří o opilcích Efrajimových a ztotožňuje tyto opilce s posměvačnými muži, kteří vládnou lidu Jeruzaléma. Izajáš ukazuje, že nejsou opilí doslovným vínem, nýbrž vínem duchovním. Duchovní víno je v Bibli podle kontextu buď pravé, nebo falešné učení. Opilci Efrajimovi jsou opilí falešným učením, které je vínem Babylóna, jak je znázorněno nevěstkou z Týru v sedmnácté kapitole Zjevení a Bělšasarem v jeho poslední noci hodování.

Izajáš označil účinky duchovní opilosti, která přichází na posměvače, kteří vládnou lidu Jeruzaléma.

Zůstaňte stát a žasněte; křičte a naříkejte: jsou opilí, ale ne vínem; potácejí se, ale ne od opojného nápoje. Neboť Hospodin na vás vylil ducha tvrdého spánku a zavřel vaše oči; proroky i vaše vládce, vidoucí, přikryl. A veškeré vidění se vám stalo jako slova zapečetěné knihy, kterou podávají tomu, kdo umí číst, se slovy: Čti to, prosím; ale on říká: Nemohu, neboť je zapečetěná. A kniha je podána tomu, kdo neumí číst, se slovy: Čti to, prosím; ale on říká: Neumím číst. Proto Pán řekl: Poněvadž se tento lid přibližuje ke mně svými ústy a svými rty mě ctí, ale své srdce ode mne vzdálil, a jejich bázeň přede mnou je naučeným příkazem lidským, proto, hle, budu i nadále podivuhodně jednat s tímto lidem, podivuhodně a divuplně; neboť moudrost jeho moudrých zanikne a rozumnost jeho rozumných bude skryta. Běda těm, kteří hluboko ukrývají svou radu před Hospodinem a jejichž skutky jsou ve tmě, kteří říkají: Kdo nás vidí? a kdo o nás ví? Vpravdě, vaše převrácení věcí bude pokládáno za hlínu hrnčířovu; neboť řekne snad dílo o tom, kdo je učinil: Neučinil mě? anebo řekne výtvar o tom, kdo jej utvořil: Neměl rozum? Izajáš 29,9–16.

Sestra Whiteová cituje tyto verše a poté dodává:

„Každé slovo z toho se naplní. Jsou tací, kteří nepokořují svá srdce před Bohem a nechtějí chodit přímo. Skrývají své pravé úmysly a zůstávají ve společenství s padlým andělem, který miluje a činí lež. Nepřítel vkládá svého ducha na ty muže, které může použít k oklamání těch, kdo jsou částečně ve tmě. Někteří se začínají naplňovat temnotou, která převládá, a odkládají pravdu pro blud. Den označený proroctvím přišel. Ježíš Kristus není chápán. Ježíš Kristus je pro ně bájí. V této etapě dějin země mnozí jednají jako opilí lidé. Žasněte a užasněte, oslepte se a buďte slepí; jsou opilí, ale ne vínem, potácejí se, ale ne od opojného nápoje. Neboť Hospodin na vás vylil ducha tvrdého spánku a zavřel vaše oči. Proroky a vaše vůdce, vidoucí, přikryl. ‘Na mnohých, kteří se domnívají, že jsou lidem, jenž má být vyvýšen, spočívá duchovní opilost. Jejich náboženská víra je právě taková, jak je znázorněna v tomto Písmu. Pod jejím vlivem nemohou chodit přímo. Ve svém jednání činí křivé stezky. Jeden a pak druhý se potácejí sem a tam. Pán na ně hledí s velikou lítostí. Cestu pravdy nepoznali. Jsou to vědečtí osnovatelé a ti, kdo mohli a měli pomoci pro svůj jasný duchovní zrak, jsou sami svedeni a podporují zlé dílo.“

„Události těchto posledních dnů brzy nabudou rozhodujícího rázu. Až bude odhaleno, čím tyto spiritistické klamy ve skutečnosti jsou — totiž skrytým působením zlých duchů — ti, kdo se na nich podíleli, budou jako lidé, kteří přišli o rozum.

„Proto praví Panovník Hospodin: Poněvadž se tento lid přibližuje ke mně svými ústy a svými rty mě ctí, ale své srdce ode mne vzdálil, a jejich bázeň přede mnou je naučena podle lidského přikázání, proto hle, já budu dále jednat podivuhodně s tímto lidem, podivuhodně a divuplně; neboť moudrost jejich moudrých zanikne a rozumnost jejich rozumných bude skryta. Běda těm, kdo hluboko skrývají před Hospodinem svůj záměr, jejichž skutky se dějí ve tmě a kteří říkají: Kdo nás vidí? a kdo o nás ví? Věru, vaše převrácení věcí naruby bude pokládáno za hlínu hrnčířovu; neboť zdali dílo řekne o tom, kdo je učinil: Neučinil mě? anebo utvořená věc řekne o tom, kdo ji utvořil: Neměl rozum?“

„Je mi ukazováno, že ve své zkušenosti jsme se s tímto právě takovým stavem věcí setkávali a setkáváme. Muži, kteří měli veliké světlo a podivuhodná privilegia, přijali slovo vůdců, kteří se pokládají za moudré, kteří byli Pánem ve veliké míře upřednostněni a požehnáni, avšak sami se vyňali z rukou Božích a postavili se do řad nepřítelů. Svět má být zaplaven zdánlivě přesvědčivými klamy. Jedna lidská mysl, přijímající tyto klamy, bude působit na jiné lidské mysli, které drahocenné důkazy Boží pravdy obracejí ve lež. Tito muži budou svedeni padlými anděly, ačkoli měli stát jako věrní strážci, bdící nad dušemi jako ti, kteří budou skládat počet. Složili zbraně svého boje a dali sluch svodným duchům. Zmaňují radu Boží a odkládají jeho výstrahy a napomenutí, a stojí přímo na straně satana, naslouchajíce svodným duchům a učením démonů.“

„Duchovní opilství nyní doléhá na lidi, kteří by se neměli potácet jako ti, kdo jsou pod vlivem silného nápoje. Zločiny a nepravosti, podvody, klam a nespravedlivé jednání naplňují svět v souladu s učením vůdce, který se vzbouřil v nebeských nádvořích.“

„Dějiny se mají opakovat. Mohla bych upřesnit, co bude v blízké budoucnosti, ale ten čas ještě nenastal. Podoby mrtvých se objeví prostřednictvím lstivého satanova zařízení a mnozí se spojí s tím, kdo miluje a činí lež. Varuji náš lid, že přímo v našem středu se někteří odvrátí od víry a budou naslouchat svodným duchům a učením démonů, a skrze ně bude pravda vydávána v potupu.“ Battle Creek Letters, 123–125.

Všichni proroci, včetně Izajáše a sestry Whiteové, označují poslední dny. V těchto dnech vůdcové adventismu „stojí přímo na Satanově straně a naslouchají svodným duchům a učením démonů“. Sestra Whiteová předkládá předpověď, když říká: „Až se ukáže, že tyto spiritistické klamy jsou tím, čím ve skutečnosti jsou, — tajným působením zlých duchů, — ti, kdo v nich hráli nějakou úlohu, se stanou jako lidé, kteří ztratili rozum.“ Vedení adventismu se stane jako lidé, kteří ztratili rozum, v tom bodě dějin posledních dnů, kdy se ukáže, že jejich opilost je „tajným působením zlých duchů“.

Dochází k odpečetění díla posměšných mužů, kteří v posledních dnech vládou lidu v Jeruzalémě. Toto odpečetění bylo znázorněno v Millerově snu, když se Miller modlil a potom se otevřely dveře. Nastává to těsně předtím, než na okamžik zavřel oči, což označuje samotný závěr procesu zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc. Otevření dveří označuje změnu dispensací a v tom bodě

laodicejské hnutí třetího anděla přechází ve filadelfské hnutí třetího anděla.

V úryvku z Izajáše je podán souhrn zlého díla opilců Efraimových, totiž mužů, kteří „měli stát jako věrní strážci“. Tento souhrn je vyjádřen takto: „Vpravdě vaše převrácení věcí vzhůru nohama bude pokládáno za hrnčířskou hlínu; nebo zdali dílo řekne o tom, kdo je učinil: Neučinil mne? anebo zdali utvořená věc řekne o tom, kdo ji utvořil: Neměl rozumnosti?“

Millerovo ztotožnění „ustavičné oběti“ buď s náboženstvím pohanství, nebo s pohanským Římem, je vposledku symbolem satana, neboť satan i pohanský Řím jsou oba představeni jako drak.

„A tak zatímco drak představuje především satana, v druhotném smyslu je symbolem pohanského Říma.“ Velký spor věků, 439.

Když sestra Whiteová hovoří o mužích, kteří v posledních dnech vládnou Jeruzalému, uvádí: „Někteří se nechávají postupovat tmou, která převládá, a odkládají pravdu pro blud. Nastal den, na který ukázalo prorocství. Ježíš Kristus není chápán. Ježíš Kristus je pro ně bájí.“ Roku 1901 začal jeden z vedoucích představitelů adventismu z Německa zavádět falešný pohled odpadlého protestantismu na „ustavičnou“ v knize Daniel. Tento pohled ztotožňuje „ustavičnou“ se službou Krista ve svatyni, anebo s nějakou obměnou této myšlenky. Říkám nějakou obměnou, protože v průběhu dějin po roce 1901 byly na tento blud kladeny různé důrazy, avšak tyto falešné názory vždy směřují k závěru, že „ustavičná“ představuje nějaký druh Kristova díla.

Klenot, jímž byla nauka o „ustavičné službě“, kterou Miller označil za satanský symbol, je v adventismu posledních dnů symbolem Krista. Když byla roku 1901 zavedena, jen velmi málo lidí přijalo názor, že „ustavičná služba“ je symbolem Krista, a nikoli symbolem satana; avšak do 30. let 20. století byl klenot nauky o „ustavičné službě“, který Miller vykopal ze žíly pravdy nalezené ve 2. Tesalonickým, kapitole druhé, odmítnut, právě tak jako bylo roku 1863 odmítnuto „sedm časů“ z Levitiků 26. Někde v dějinách od roku 1863 do 30. let 20. století adventismus změnil vůdce, aniž by si to uvědomil.

„Bratři, vidím vaše nebezpečí, a znovu se ptám: Vynakládáte vy, kteří bloudíte, nějaké úsilí, abyste napravili zlo? Duše mohou klopýtat na své cestě a chodit ve tmě, protože jste nenarovnali stezky pro své nohy. Jestliže zastáváte odpovědná postavení, tím naléhavěji vás prosím, pro spásu vlastních duší i pro dobro těch, kteří k vám vzhlížejí jako ke svým vůdcům: čiňte pokání před Bohem za každé pochybení a vyznejte svůj omyl.“

„Jestliže se oddáváte zatvrdlosti srdce a skrze pýchu a samospravedlnost nevyznáváte své chyby, budete ponechání napospas satanovým pokušením. Jestliže, když vám Pán odhaluje vaše omyly, nečiníte pokání ani nevyznáváte, jeho prozřetelnost vás znovu a znovu povede přes tutéž půdu. Budete ponechání, abyste se dopouštěli chyb podobného rázu, budete i nadále postrádat moudrost a budete nazývat hřích spravedlností a spravedlnost hříchem. Množství klamů, které budou v těchto posledních dnech převládat, vás obklopí a vy změníte vůdce, aniž budete vědět, že jste tak učinili.“ Review and Herald, 16. prosince 1890.

Pohrdaví muži, kteří vládou nad lidem Jeruzaléma, muži „v odpovědných postaveních“, budou „nazývat hřích spravedlností a spravedlnost hříchem“ a „Vpravdě, vaše převrácení věcí naruby

bude pokládáno za hrnčířskou hlínu; neboť řekne snad dílo o tom, který je učinil: Neučinil mě? anebo řekne snad utvořená věc o tom, který ji utvořil: Neměl rozum?“ V postupující vzpourě napříč čtyřmi generacemi adventismu ti, kdo jsou v odpovědných postaveních, mění vůdce, a nevědí to. Nevědí to, neboť postupně a soustavně odmítali důkazy o svých omylech. V oné postupující vzpourě „moudrost jejich moudrých mužů zahyne a rozumnost jejich rozumných mužů bude skryta.“

Převrátí věci vzhůru nohama a budou nazývat hřích spravedlností a spravedlnost hříchem. Symbolem této vzpoury je nauka o „ustavičném“, která byla pro Millera satanským symbolem a kterou dnešní adventismus ztotožňuje jako symbol Krista. To, co kdysi bylo kotvou, jež ustavila rámec prorockých výkladů Williama Millera, se nyní stalo symbolem opilosti posměvačných mužů, kteří vládou nad lidem Jeruzaléma. Symbolika spojená s „ustavičným“ v knize Daniel zářila jasně jako slunce, když byla rozpoznána v Millerově schránce na počátku adventismu, avšak v posledních dnech tato pravda září desetkrát jasněji, neboť číslo deset je symbolem zkoušky a pro starověký Izrael byla desátá zkouška zkouškou poslední.

Moderní farizeové „přisoudili“ „Kristova díla“ „satanským činitelům“ a označili pohanství za „svatou moc Boží“.

„Farizeové zhřešili proti Duchu svatému. Svůj řečnický dar použili k tomu, aby tupili Vykupitele světa, a zaznamenávající anděl zapsal jejich slova do nebeských knih. Přisuzovali svatou moc Boží, zjevenou ve skutcích Kristových, satanským silám. Nemohli popřít Jeho podivuhodné skutky ani je přičíst přirozeným příčinám, a tak říkali: ‚Jsou to skutky d‘ábla.‘ V nevěře mluvili o Synu Božím jako o obyčejném člověku. Skutky uzdravení vykonané před nimi, skutky, které žádný člověk nevykonat ani vykonat nemohl, byly zjevením moci Boží, oni však obviňovali Krista, že je ve spolku s peklem. Zatvrzelí, zasmušilí, železného srdce se rozhodli zavřít oči před každým důkazem, a tak spáchali neodpustitelný hřích.“ Manuscript Releases, svazek 4, 360.

V příštím článku budeme pokračovat v našem zkoumání rozmnožení poznání, které bylo odpečetěno v hnutí prvního anděla.